

LA INCONSCIÈNCIA D'UNS PARES

Comprenc que en aquesta vida estem exposats a continus riscos, accidents de trànsit, lesions de tot tipus, enfermetats, etc. Tots ells mai són buscats sinó que passen per la gatalitat, imprudències o desgràcies, però l'home no en té prou amb el que la vida li reporta i busca més riscos.

Aquest és el cas dels castellers, que ho trobo molt bé sempre que qui hi participi sigui conscient del que fa, per suposat major d'edat i assumeixi les seves responsabilitats. El que no trobo correcte ni arribo a entendre és com els pares animin al fill temblorós a pujar al castell, saben que assumeix un risc que pot portar conseqüències irreversibles.

Els mateixos pares encombreixen la seva inconsciència dient que és per a la superació del fill de cara a la por, a la fortalesa d'esperit davant la dificultat, etc., etc., quan en el fons solament l'impulsen per vanitat, per poder dir «allà està el meu fill», sang de la meva sang, que valen que és». Arrisquen la vida del fill per engrandir el seu ego, de cara als altres de la mateixa colla o d'altres. Això només té una paraula, inconsciència, portada a un fanatisme competitiu. La criatura, per naturalesa intueix el perill i es defensa plorant o picant de peus, però els pares, amb promeses, incentius, etc. empenyen el seu fill a pujar. Ell, per por, per obediència a la potestat paternal escala la torre humana sense ser conscient per la seva edat dels perills que allò comporta. A més a més si l'objectiu no s'aconsegueix per qualsevol causa a la criatura pot ocasionar-li un sentiment de frustració o d'impotència davant els altres.

Entenc que tots els pares volen el millor pels seus fills i els protegeixen dels perills de la vida, els aconsellen com millor saben perquè els seus fills no sofreixin cap contratemps. L'esperit del casteller és l'anítesi d'aquesta reflexió.

Una lesió de columna pot portar el fill a una cadira de rodes per tota la vida. Què hi diran llavors?, que per un moment d'eufòria competitiva el seu fill es passarà la resta de la seva existència paraplàgic?, quin raonament o justificació li donaran?, no pensen?, o és tal la inconsciència o fanatisme que la seva ment queda ofuscada

i no preveuen les conseqüències que pugui portar tal activitat? Potser aquí em puguin explicar que en la història dels castellers mai ha passat res. Bé fins que passi. Com sempre, millor prevenir que curar. No trobo justificable el risc d'uns menors pels moments de glòria o eufòria d'una colla. Això només té una paraula, inconsciència.

Jaume Gafarot
Extret de la revista VENTALL

UNS PARES BEN CONSCIENTS I AFORTUNATS

Amb aquestes quatre ratlles vull referir-me a l'article aparegut en l'últim VENTALL

titulat La inconsciència d'uns pares, escrit per en Jaume Gafarot. És un article contundent que explica de forma clara el pensament de l'autor sobre els pares que arrisquen la vida del seu fill en l'aixecament dels castells i que reflecteix el que en pensa molta gent que es mira el fet casteller des de lluny.

Però, és clar, per parlar d'un tema cal conèixer-lo i viure'l, sobretot, per a fer afirmacions categòriques. Una opinió sobre aquest tema que sorgís de les comarques del sud de Barcelona, com de l'Alt Camp, Tarragonès, etc. que són terres de cultura casteller, sí que tindria pes. Què us semblaria si se m'ocorregués opinar que prendre el te a les 5 de la tarda, com fan els anglesos, és perjudicial per la salut?

Per lògica aquesta mateixa reacció s'hauria de tenir en bona part dels esports que practiquen els nostres fills, com l'esquí, el futbol, l'handbol, etc. perquè en aquests esports hi

La canalla ha estat tema de polèmica per alguns pares d'algunes zones on la tradició casteller té poca rellevància

